

Astelen pitkin polkua. Kenkäni osuvat ääneti kosteisiin neulasiin, eri asteittain maatuneisiin. Tunnen maan kamaran ja sen, kuinka kuljen eteenpäin, ponnistaen edellisestä askeleesta.

Olen vielä sidottu Keski-Suomeen. En enää kauaa. Vapaudun tai joudun lähtemään – oikeastaan se on molempia. Olen kasvanut täällä, mutta mieleni on ollut usein muualla. Kasvaminen on taatusti jättänyt jälkensä – vai onko? Keski-Suomessa ei ole mitään erityistä, ei ainakaan minulle. Kävelen halki tavallisen, jopa tylsän metsän. Näen pellon aukeavan harvassa kasvavien oranssinruskeiden runkojen takaa. Kaupunkeja, metsiä ja siltä väliltä, ei mitään erityisiä kulttuuriyksityiskohtia. Ei se tee siitä huonompaa, mieluummin tämän otan kuin pääkaupunkiseudun.

Sydämeni ja mieleni ovat olleet aina muualla. Kotini ei ole mikään unelmien paikka, se on paikka, jossa eletään ja ollaan, jotta pääsee muualle. Lappi ja vuoristot kutsuvat minua taikuudellaan. Keski-Suomessakin on hienoa luontoa, vaikka Etelä-Konneveden kansallispuisto. Ei se ole samalla tavalla hienoa. Ehkä se voisi vangita jonkin helsinkiläisen, mutta ei minua.

Kuulen tikan nakutusta ja etsin lintua automaattisesti katseellani, vaikka siinä ei ole mitään ihmeellistä. Silti se vetää minua puoleensa, ja pian näen musta-valko-punaisen hahmon, joka on pysähtynyt liikkeessään ja tarkastelee minua. Tikan alla on kuollut ja kelottunut oksa, joka ei näytä sopivan tähän metsään, joka on muuten niin eläväisen vihreä. Synkästä ja kosteasta syyssäästä huolimatta.

Hengitän kosteaa ja viileää ilmaa sisääni, ja irtoan. Kävelen, mutta en enää ruskeilla neulasilla tai liukkailla puunjuurilla, vaan liidän avaruudessa. Näen tähtiä ympärilläni ja kun kosketan niistä yhtä, ja muisto välähtää, alkaen pyörimään uudelleen, hieman rikkonaisena kuin reunoista hapertunut syksyinen lehti. Minä ja kolme muuta poikaa kähveltämässä koulun piharakennuksesta puoli-irtonaisia lautoja majaa varten. Niiden punamulta maali jättää punaiset rannut käsiini.

Suurin osa muistoista on täältä. Suurimmat onnistumiseni ja murskaavimmat menetykseni. Olen kasvanut ensin kyläkoulusta suureen yläkoulu kompleksiin, siitä lukioon ja nyt olen astumassa jälleen eteenpäin. Jalan jälkeni ovat painautuneet maahan ja pyyhkiytyneet sateiden ja tuulien mukana pois. Ne säilyvät enää vain muistoissani.

Saavun ystäväni tähtijärjestelmään. Heistä monet olen saanut täällä, kyllä, mutta kukaan heistä ei ole sidottu tähän paikkaan. Muutama on jo lähtenyt, ennen minua, kauas pois. Muutama on vielä täällä, mutta hekin lähtevät pian jälkeeni. Kukaan heistä ei ole sidottu Keski-Suomeen. Se vain sattui olemaan paikka, jossa tapasimme.

Polkua on kävelty ennenkin. Näen sen jäljistä ja kulumisesta, näen sammaleen ja varvikon poikki kulkevat jäljet niillä kohdin, joissa joku on päättänyt poiketa polulta. Minäkin poikkeen siltä, kuten olen jo poikennut tieltä, mutta missä vaiheessa? Siihen ei ole enää kauaa.

Harrastukseni ja niitä kautta tulleet tuttava piirini jäävät taakse. Vaikka ne eivät ole moninaisia, jään kuitenkin kaipaamaan niitä. Partiossa olen kokenut monta erilaista vaihetta, ensin vihasin ryhmääni ja hitaasti aloin pitämään siitä – tosin enemmän ihmisten vaihtumisen kuin paranemisen vuoksi. Muista, kuinka hippaleikki muuttui vertikaaliseksi, kun joku keksi kiivetä nuorisoseurantaloon pihalla olevaan suureen puuhun. Teimme heittokoneen, joka lennätti esineitä paljon paremmin kuin oletimme. Nyt se jää taakse ja kaikki alkaa uudelleen. En enää iloitse samojen ihmisten kanssa pienoisheittokoneen onnistumisesta ja siitä, että kukaan ei saanut siitä vammoja – mutta toisaalta en myöskään manaa sitä, että itse päädyin tekemään suurimman osan työstä. Päästän irti muistosta ja se hiipuu pisteeksi. Se on muisto ja sellaisena se pysyy.

Kaikki siteet, mitkä minua Keski-Suomeen sitovat, alkavat katkeilemaan ja hiipumaan. Se jää taakseni, niin kuin monet muutkin paikat, joiden merkitys ei ole niissä itsessään, vaan siinä, mitä niiden läpi kulkiessa koki. Kun astun kynnykselle, jonka toisella puolella odottaa jotain tuntematonta voin astua sen yli epäröimättä.

Oikealla näen asfalttitien, joka luikertaa vanhana ja harmaana kohti risteystä, jossa polku yhtyy siihen, ja siitä eteenpäin. Voisin vielä poiketa polulta. Vasemmalla on pöheikkö nuorempaa pajua ja haapaa. Ei. Kiipeän puoli juoksua pientareen ylös tielle ja istuudun bussipysäkin vinolle penkille.